



Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ivamál?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!



tíðindablaðið
sosialurin



Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyrirkum og einstaklingum í lýsingaspurningum. Hetta verður gjørt uttan meir kostnað fyri lýsaran.



Óhugnaligur býlingur:

»Bumbur« yvir Hornabø!

Tað er ikki lukkuligt at bøgva i Hornabø i Havn i hesum tíðum. Tað nógva byggivirksemið merkist eisini á hesum leiðum, hóast tað mesta av økinum i og nærhendis Hornabø er bygt.

Men teir spreingja so tað forslær. Undirlendið tykist vera so hart, at tað skal nóg dynamitt til at fáa tað upp.

Og tað hava íbúgvarnir i Hornabø sannað — ikki bara eina ella tvær ferðir,

men ú nærum hvønn dag i fleiri mánaðir.

— Vit liva i ampa alla tíðina og bera ótta fyr, at næstu ferð teir skjóta, so raka teir okkum, sigur ein kona i grannalagnum, sum hevur verið so heppin, at hon enn er sloppin snikkaleys.

Ein onnur kona, sum hevur verið minni heppin, tvær reisir er hol komið á tekjuna og grót komið singlandi inn i húsið, heldur fyr: — Eg veit ikki,

hvat vit skulu gera. Her hava vit búð alt lívið og ongantið fyrr hevur ein gingið við ampa á sær sum nú. Eg veit ikki, um ein verður noyddur at flyta á gamansaldri, aðrenn teir gera av við ein.

Jú, skelkurin sæst enn i andlitunum á íbúgvunum i Hornabø eftir tann óvanliga harða brestin á middegi hósðagin, tá teir sprongdu út fyr nýggjari fiskirannsóknarstovu

vestanfyri sjómansskúlan.

Skotið varð so hart, at grót fór i allar ættir og fleiri steinar raktu hús og bilar i grannalagnum.

Tað eru bert nakrir fáir mánaðir síðan grannalagið varð herjað av líkandi spreinging. Tá var bresturin so harður, at stórir klettur endaðu meira enn 100 metrar burturi og settu hol á bæði húsatekjur og kjallarar.

Hvørki nú ella tá hendi makar fólkaskaði, og má tað sigast at vera satt undur. Men ikki er gott at vita, hvussu verður næstu ferð og tiskil triðju ferð!

jan

Spreingingin fyri nøkrum mánaðum síðani var meira álvarslig enn henda hósðagin. Tá endaði hesin kletturin (t.v.) inni i kjallaranum hjá Hans Eiriks-toft — og hin steinurin (h.m.) endaði i sovikamarinum hjá stjórahjúnunum á Háskúlanum. So ófatuligt tað ljóðar, so hendi eingin fólkaskaði.



Hesaferð hendi stórir materiellur skaði, men eingin fólkaskaði. Tó var tað um reppið, at ein steinur rakti eina konu i grannalagnum, sum var i ferð við at goyma seg, tá hon hoyrði ávaringarlúðurin. Steinurin rakti bert tveir metrar við síðuna av henni.

